

קונטרס

רוח הנבואה

יגלה נוראות נפלאות בגלוי אלקות, ויסביר מה
זו נבואה, ואיך גם עכשו בעת הגלות כל אחד
יכול לזכות להגיע אל מעלת הנבואה.

בנוי ומיסד על-פי דברי

רבנו הקדוש והנורא, אור הגנוז והצפון

בוצינא קדישא עלאה, אדונינו, מורנו ורבנו

רבי נחמן מברסלב, זכותו יגן עלינו

ועל-פי דברי תלמידו, מורנו

הגאון הקדוש, אור נפלא, אשר כל רז לא אניס ליה

רבי נתן מברסלב, זכותו יגן עלינו

ומשלב בפסוקי תורה, נביאים, כתובים ומאמרי

חכמינו הקדושים מגמרא ומדרשים וזהר הקדוש

הובא לדפוס על-ידי

חסידי ברסלב

עיה"ק ירושלים תובכ"א

מוֹהֲרָא"ש נ"י אָמַר, שְׁפֹל בְּרַיִשׁ יִשְׂרָאֵל יְכוּל
לְזַכּוֹת לְנְבוּאָה, אִם רַק יִסְלַק אֶת מַחַ מַחַשְׁבֹתוֹ
לְגַמְרֵי מַהְבְּלֵי עוֹלָם הַזֶּה, וַיִּדְבֵּק אֶת עַצְמוֹ
בְּדַבְּקוֹת אָמֶת בּוֹ יִתְבַּרֵּךְ, וְלֹא יַחֲשֹב מְשׁוּם
דְּבַר רַק מִמֶּנּוּ יִתְבַּרֵּךְ, שְׂמַחַשְׁבֹתוֹ תִּהְיֶה דְבוּקָה
רַק בְּאֵין סוּף בְּרוּךְ הוּא, עַל-יְדֵי-זֶה יֵרֵד עָלָיו
אוֹר גָּדוֹל מְלִמְעָלָה, וַיִּבִּין דְּבַר מִתּוֹךְ דְּבַר,
שֶׁהוּא בְּחִינַת נְבוּאָה.

(אמרי־מוהרא"ש, חלק ב', סימן תתנ)

קונטרס

רוח הנבואה

רַבְּנוּ ז"ל אומר (לקוטי-מוהר"ן, חלק א', סימן ג'): בזמן שבית-המקדש היה קיים, היתה הנבואה אצל עם ישראל. מה זו נבואה? ששומעים קול מהשמים מדבר אליו. מהיכן יצאה הנבואה? מקדשי קדשים, שם היה ארון העדות, על הארון היו שני הכרובים, כמו שכתוב (שמות כה, כ): "והיו הכרובים פורשי כנפים למעלה, סככים בכנפיהם על הפתח, ופניהם איש אל אחיו". שני כרובים היו משני צדי הארון, אשר בתוכם מנחים היו לוחות הברית, כלל תורה שבכתב ותורה שבעל-פה. (שם, פסוק כב): "ונועדתי לה שם ודברתי אתה מעל הפתח מבין שני הכרובים אשר על ארון העדת, את כל אשר אצוה אותך אל בני ישראל"; יצא קול מבין שני הכרובים, ודבר אל משה ואל אהרן, וכן בכל דור ודור יוצא הקול אל צדיקי הדור.

מדוע היו הפרובים, שמביניהם יצאה הנבואה, על ארון העדות, ששם היו הלוחות — כָּלֵל תּוֹרָה שֶׁבְכֶתֶב וְתוֹרָה שֶׁבַעַל פֶּה, אֲשֶׁר תּוֹרָה שֶׁבַעַל-פֶּה נִכְלָלָת בְּתוֹרָה שֶׁבְכֶתֶב, וּבִלְעָדֶיהָ אֵי אֶפְשֶׁר לְהִבִּין תּוֹרָה שֶׁבְכֶתֶב? אֵלָּא לְהוֹרוֹת, אִם אֶחָד רוֹצֵה לוֹמַר נְבוּאָה, וְאוֹמֵר: "כֹּה אָמַר ה'", צְרִיכִים לֵידַע — אִם זֶה קָשׁוּר לְתוֹרָה, אִם יֵשׁ לָזֶה יְסוּדוֹת אִיתָנִים עַל אֲדָנֵי הַתּוֹרָה, סִימָן שֶׁזוֹ נְבוּאָת אֱמֶת, כִּי הַתּוֹרָה הִיא תּוֹרַת אֱמֶת, אֲבָל אִם אֶחָד אוֹמֵר: "כֹּה אָמַר ה'", וְאִין לוֹ שׁוּם בְּסִיס בְּתוֹרָה, אִין לָזֶה שׁוּם קָשׁוּר לְתוֹרָה, צְרִיכִים לֵידַע שֶׁהוּא נְבִיא שֶׁקֶר, וְהַכֵּל דִּמְיוֹן אֶחָד גָּדוֹל. אֲנַחְנוּ עִם יִשְׂרָאֵל, יֵשׁ לָנוּ תּוֹרָה שֶׁקִּבְּלָנוּ בְּהַר סִינַי, עַל-יְדֵי מֹשֶׁה רַבֵּנוּ, "מֹשֶׁה קִבֵּל תּוֹרָה מִסִּינַי, וּמִסֵּרָה לִיהוֹשֻׁעַ, וִיהוֹשֻׁעַ לְזִקְנִים, וְזִקְנִים לְנְבִיאִים, וְנְבִיאִים מִסֵּרָה לְאֲנָשֵׁי כְּנֶסֶת הַגְּדוֹלָה" (אבות א); וְכָךְ הוֹלְכֶת הַמִּסְרָת שֶׁל עִם יִשְׂרָאֵל, עַד הַדּוֹר הַזֶּה בְּלִי שׁוּם הַפְּסֵק, אוֹתָהּ תּוֹרָה שֶׁקִּבֵּל מֹשֶׁה רַבֵּנוּ בְּהַר סִינַי, אוֹתָהּ תּוֹרָה יֵשׁ לָנוּ עַתָּה. כָּל יְהוּדֵי שְׁזוּכָה וְלוֹמַד תּוֹרָה, וּמוֹסֵר נַפְשׁוֹ בְּשִׁבִיל הַתּוֹרָה, וּמְקַיֵּם אֶת כָּל אֲשֶׁר כָּתוּב בָּהּ, הֵינּוּ כָּל מְצוּוֹתָיו יִתְבָּרֵךְ, הוּא יְכוּל לְזַכּוֹת שָׁגַם עָלָיו תְּאִיר נְבוּאָה, שִׁיִּרְגִישׁ אֶת הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, אֲשֶׁר מְלֵא כָּל הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ, וְכָל הָעוֹלָם כְּלוֹ זֶה אֱלֻקוֹת, וְאִין בִּלְעָדָיו יִתְבָּרֵךְ כָּלֵל. אֲבָל בְּהִכְרַח שֶׁהַכֵּל יִהְיֶה מְקַשֵּׁר אֶל הַתּוֹרָה, כִּי אִין מִשְׁגַּ כְּזֶה שְׂאָדָם יְדַבֵּר בְּשֵׁם הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, כְּשֶׁאִין

לְזֶה בְּסִיס בַּתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה, אֵין אָחַד שְׁיִכּוּל לְהִרְאוֹת מוֹפְתִים, אִם זֶה לֹא מְקַשֵּׁר לַתּוֹרָה, כִּי אַז הַכּל רַמְאוֹת וְצְבִיעוֹת.

וְזֶה הַהֶפְרֵשׁ בֵּין נְבִיא אֱמֶת לְנְבִיא שֶׁקֶר; נְבִיא אֱמֶת הוּא שׁוֹמֵעַ אֶת הַקּוֹל מִבֵּין שְׁנֵי הַכְּרוּבִים, שֶׁהֵיוּ עַל אֲרוֹן הָעֵדוּת, כִּי דִיְקָא עַל-יַדֵי תּוֹרָה שְׁבַע-לֶפֶה, שֶׁהִיא מְפֹרֶשֶׁת אֶת הַתּוֹרָה שְׁבַכְתָּב, דִּיְקָא עַל-יַדֵי-זֶה הַנְּבוּאָה בְּשִׁלְמוֹת. וְלָכֵן כָּתוּב (בַּמִּדְבָּר ז', ט): "וַיְבֹאוּ מֹשֶׁה אֶל אֱהֱל מוֹעֵד לְדַבֵּר אִתּוֹ, וַיִּשְׁמַע אֶת הַקּוֹל מִדְּבַר אֱלֹהֵי מַעַל הַכַּפֹּת אֲשֶׁר עַל אֲרוֹן הָעֵדוּת, מִבֵּין שְׁנֵי הַכְּרוּבִים" וְגו'. זֶה הָיָה בְּזִמְנ שְׁבִית-הַמִּקְדָּשׁ הָיָה קָיָם, הָיָה אֲרוֹן, וְשָׁם גְּנוּזִים הַלְלוּחוֹת, וְעַל הַלְלוּחוֹת הָיוּ הַכְּרוּבִים וּמִשָּׁם יָצָא הַקּוֹל. אֵיךְ יָצָא הַקּוֹל? אוֹמְרִים חֲכָמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים (עֵינ רַש"י שם): מַגִּיד הַכָּתוּב, שֶׁהָיָה נִכְנָס בְּאֵהָל, וְקוֹל יוֹרֵד מִן הַשָּׁמַיִם כְּמִין סִימָן שֶׁל אֵשׁ, וְשׁוֹמֵעַ אֶת הַקּוֹל מִבֵּין שְׁנֵי הַכְּרוּבִים מְדַבֵּר אֱלֹהֵי מַבְפָּנִים; פֶּתַח נוֹרָא! אָדָם זָכָה לְהַגִּיעַ לְמַדְרָגָה כְּזוֹ, לְגַלּוּי אֱמֶת מְצִיאֹתוֹ יְתַבְרַךְ, שֶׁנִּכְנָס לְאֵהָל מוֹעֵד, וְשׁוֹמֵעַ אֶת הַקּוֹל מְדַבֵּר אֱלֹהֵי, כְּמוֹ שְׁכַתוּב (וַיִּקְרָא א, א): "וַיִּקְרָא אֶל מֹשֶׁה וַיְדַבֵּר ה' אֵלָיו בְּאֵהָל מוֹעֵד לְאֹמֵר", אוֹמְרִים עַל זֶה חֲכָמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים (רַש"י שם): קוֹל לוֹ קוֹל אֱלֹהֵי מֹשֶׁה שׁוֹמֵעַ, וְכָל יִשְׂרָאֵל לֹא שָׁמְעוּ. כָּל הָעוֹלָם כָּלוּ זֶה אֱלֻקוֹת, מֵה שְׁאַתָּם רוֹאִים,

תִּדְעוּ לָכֶם שְׁזֵה אֱלֻקוֹת, אֶלָּא מְלַבֵּשׁ בְּלְבוּשׁ גִּשְׁמֵי וְחֻמְרֵי; רוּאִים דּוּמָם — מְדִינוֹת, עִירוֹת, כְּפָרִים, מוֹשְׁבִים, יָמִים וּנְחָלִים, נְהָרוֹת וְאַגְמִים. צוּמַח — כָּל מִינֵי צְמָחִים, פְּרָחִים, עֲשָׂבִים, פְּרוֹת וַיִּרְקוֹת. חֵי — כָּל מִינֵי חַיּוֹת וּבְהֵמוֹת, שְׂקָצִים וּרְמָשִׁים, דְּגֵי הַיָּם וְעוֹף הַשָּׁמַיִם, מְקַרְנֵי רְאֵמִים עַד בֵּיצי כְּנִים. מְדַבֵּר — בְּלִיּוֹנֵי אֲנָשִׁים; צְרִיכִים לְדַעַת שְׁהַכֵּל זֶה לְבוּשׁ, שְׁהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא הוּא הַלְבִּישׁ עֲצָמוֹ בְּחֻשְׁבוֹן צְדָק, אֲשֶׁר אֵין לָנוּ מִשְׁגַּלְגָּל לְמָה בְּרָא אֶת כָּל זֶה, וּמִי צְרִיךְ אֶת כָּלֵם וְכוּ'. אֲבָל יֵשׁ חֻשְׁבוֹן מְדִיק עַל כָּל פֶּרֶט מִפְּרֻטֵי הַבְּרִיאָה, עַל כָּל בְּלִי בְּלִיּוֹנֵי אֲנָשִׁים הַנִּמְצָאִים בְּעוֹלָם, וְכָל הַחַיּוֹת, עוֹפוֹת וְדָגִים, יֵשׁ חֻשְׁבוֹן צְדָק לְמָה צְרִיכִים לְהִיּוֹת פֹּה, כָּל הַצְּמָחִים, כָּל הַמְּדִינוֹת וְהָעִירוֹת, הַכְּפָרִים וְהַמוֹשְׁבוֹת, הַכֵּל בְּחֻשְׁבוֹן צְדָק. כָּל אֲשֶׁר שׁוֹמְעִים — זֶהוּ קוֹל הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא.

אֲבָל אֲנַחְנוּ קִטְנֵי עֵרָה וּפְחוּתִים, שְׁבוּרִים וּרְצוּצִים, מְלֵאִים דְּאָגוֹת, צָרוֹת וַיְסוּרִים, מְלֵאִים עֲנִיּוֹת, דַּחְקוֹת וְחוּבוֹת, וְאֵין לָנוּ מִשְׁגַּלְגָּל הַדְּבָרִים הַלְלוּ. אֲנַחְנוּ שׁוֹמְעִים כָּל הַיּוֹם רַק קְלָלוֹת, מְרִיבוֹת וּמַחְלָקֶת, לְשׁוֹן הָרַע, רְכִילוֹת וְלִיצְנוּת. וְגַם מְדַבּוּרִים אֵלוֹ עוֹשִׂים לִיצְנוּת, אֲנוּ רוּאִים טְבַע, מְקַרָּה וּמְזוּל, כָּל דְּאֵלִים גְּבַר, כָּל רִיק וּפּוֹחַז חוֹשֵׁב שֶׁהוּא מִשְׁהוּ, זֶה לְפִי קִטְנוּת דַּעַתָּנוּ וְצִמְצוּם מַחְנוּ, וּכְפִי בְּלְבוּל שְׁכֻלְנוּ. אֲבָל יֵשׁ צְדִיקִים שְׁמֹסְתְּכֵלִים

על העולם בצורה אחרת לגמרי, ושומעים דברים אחרים לגמרי. מגלה רבנו ז"ל, שכל יהודי יכול לזכות להגיע למדרגה זו – לראות אלקות, לשמע אלקות, ולהרגיש אלקות, עד שישמע את הקדוש-ברוך-הוא מדבר אליו, אבל זה צריך להיות מקשר אל התורה. כי בלי תורה זהו רמאי, צבוע ו שקרן – שר"ץ השורץ על הארץ. מה שומעים מכל העולם? קול נגינה, כמו שספר רבנו ז"ל (ספורי-מעשיות, מעשה יא) מהבן מלך וכן שפחה שנחלפו, כיון שהגיע הבן-מלך לתקונו, פתאם הוא שומע חוכא, שכל היער צוחק, ושומע את כל הקולות שבעולם, והנה נעשה יום; בהתחלה נבהל, אחר-כך בא איש היער ואמר לו: "מה נבהלת כל-כך? ! תטה און". והטה און, ושמע איה כלם שרים שירות ותשבחות להקדוש-ברוך-הוא. "ואם תבוא אתי, אתן לך כלי כזה, שעל איזה חיה ועוף שתניח את הכלי – גם הוא ישיר את זאת", אזי נתנו לו במתנה.

והכלי הזה הוא התקרבות אל הצדיק. הצדיק הוא עמוד העולם, כמו שאומרים חכמינו הקדושים (חגיגה יב:): העולם עומד על עמוד אחד וצדיק שמו. וכן אומרים (ברכות ו:): כל העולם כלו לא נברא אלא לצוות לזה; יש צדיק שמגלה את הקדוש-ברוך-הוא לכל העולם כלו, אבל דיקא על צדיק כזה יש מחלקת הכי

גדולה, כי מעלימים ומסתירים אותו, כי אם הִיָּה מתגלה לכלם, הִיוּ כֻלָּם יְכוּלִים לְשַׁמַּע וּלְהַרְגִישׁ מַה שֶּׁהוּא שׁוֹמֵעַ וּמַרְגִישׁ. וְלִכֵּן אָמַר רַבֵּנוּ ז"ל (לקוטי מוהר"ן, חלק ב', סימן סז), שֶׁהַצַּדִּיק הוּא נֶעְלָם נֶעְלָם נֶעְלָם בְּזֵה הָעוֹלָם, כִּי הוּא הַיְפִי, הַפֶּאֶר וְהַחֵן שֶׁל כָּל הָעוֹלָם כֻּלּוֹ, כִּי אִם הִיָּה מִתְגַּלֶּה הַפֶּאֶר וְהַיְפִי שֶׁל הַצַּדִּיק הַזֶּה, כֻּלָּם הִיוּ רוֹאִים מְאוּרֵי אֹר, הִיָּה מְאִיר לְכֻלָּם. וְהִנֵּה כְּשֶׁנַּחֲרַב בֵּית-הַמִּקְדָּשׁ, כָּתוּב (איכה ד, א): "תִּשְׁתַּכְּנֶה אַבְנֵי קִדְשׁ בְּרֹאשׁ כָּל חוּצוֹת". מְאוּרֵי אֵשׁ בּוֹעֵר מְאֹד, אֵצֶל כָּל אֶחָד וְאֶחָד בּוֹעֵרוֹת הַתְּאוּוֹת רָעוֹת וְהַמְדוּת מְגֻנּוֹת, הַשְּׂקוּץ, זֵהוּם, תְּעוּב וְנֹאֹף בּוֹעֵר בְּאָדָם בְּתֵאוּהוֹ כְּזוֹ כַּמְדוּרָה מִמֶּשׁ, עַד שֶׁאָמַר רַבֵּנוּ ז"ל (לקוטי מוהר"ן, חלק א', סימן יט), שֶׁתֵּאוּהוֹ הַזֶּה בּוֹעֵרֵת בְּאָדָם כְּשֶׁבַעִים מְדוּרוֹת מְשַׁבְּעִים אַמּוֹת; וְאָמַר רַבֵּנוּ ז"ל (לקוטי מוהר"ן, חלק א', סימן לו), שֶׁהִיא הַתְּאוּהוֹ הַכְּלָלִית שֶׁל כָּל הָאֻמּוֹת — נֹאֹף, שְׂקוּץ, טְנוּף, זֵהוּם וְעֵרֶם וְכוּ', בְּשַׁעַה שֶׁיְכוּלִים לִרְאוֹת אֱלֻקוֹת — מְאוּרֵי אֹר, וְהִנֵּה רוֹאִים לְהַפֵּךְ. וּמִי אֵשׁ בְּזֵה, שֶׁנֶּעְלָם הַצַּדִּיק מִן הָעוֹלָם, הַיְפִי וְהַפֶּאֶר וְהַחֵן שֶׁל כָּל הָעוֹלָם נִסְתָּר מִכֻּלָּם, וּמְחַרְפִּים וּמְבַזִּים אוֹתוֹ, וּמְדַבְּרִים עָלָיו וּמְגַרְשִׁים אוֹתוֹ? הַסֵּמ"ך-מ"ם, הוּא מְפַחַד, שָׂאֵם הַצַּדִּיק הַזֶּה יִתְגַּלֶּה בְּעוֹלָם, אֵינן לוֹ מַה לַעֲשׂוֹת, כִּי לֹא יִהְיֶה מְאוּרֵי אֵשׁ, יִהְיֶה רַק מְאוּרֵי אֹר. אָמַר רַבֵּנוּ ז"ל (לקוטי מוהר"ן, חלק א', סימן רמב), שֶׁיֵּשׁ אֲרִיף אֲנַפִּין דְּקִדְשָׁה וְאֲרִיף אֲנַפִּין

רוח הנבואה

קנה

דקלפה, אריף אנפין זה עתיק שבִּעֲתִיק, יחידה דיחידה, שְׁהִיכֵן שְׁאָדָם מִסְתַּכֵּל — רוֹאֵה רק אֱלֻקוֹת, אֶצְלוֹ אִין בְּרִיאָה, אִין עוֹלָם, יֵשׁ רק אֱלֻקוֹת, אִין מְשַׁג שֶׁל גְּשָׁמִיּוֹת הָעוֹלָם הַזֶּה, אֶלֶּא רוֹאֵה תַּכְּף־וּמְדֵ שְׁכַל הַבְּרִיאָה: דוֹמָם, צוּמָח, חִי, מְדַבֵּר, זֶה לְבוּשׁ לְגַבִּי אִין סוּף בְּרוּךְ הוּא, כַּמּוּבָא בְּזִהָר (ח"ג קנב.): טַפְשֵׁי הָוָה מִסְתַּכְּלִין מַה דְּהָוִי עַל גּוּפָא, הַטְּפָשִׁים מִסְתַּכְּלִים מַה שְׁעַל הַגּוּף: חֲלִיפָה, כּוֹבַע, נְעָלִים, חֲכִימָא מִסְתַּכְּלִי מַה שְׁתַּחַת הַלְּבוּשׁ, וּמַה תַּחְתּוֹ? גְּלוּי אֱלֻקוֹת, אָרִיף אֲנַפִּין דְּקַדְשָׁה, הִיכֵן שְׁאָדָם מִסְתַּכֵּל רוֹאֵה רק אֱלֻקוֹת, הַטְּפָשִׁים מִסְתַּכְּלִים רק עַל אָרִיף אֲנַפִּין דְּקַלְפָּה, הִיכֵן שְׁמִסְתַּכְּלִים רוֹאִים נָשִׁים פְּרוּצוֹת, וּמְמִילָא בָּאִים לְעֵבְרוֹת חֲמוּרוֹת, כִּי מִסְתַּכְּלִים רק עַל חִיצוֹנִיּוֹת הַבְּרִיאָה, וְזֶה עוֹקְרָם מֵהַחַיִּים הַנּוֹצְחִים שְׁלָהֶם.

וְלִכֵּן כָּל זְמַן שְׁבִית־הַמְּקַדָּשׁ הִזָּה קָיָם, הָיָו כְּלִי בֵּית־הַמְּקַדָּשׁ, כְּגוֹן: הַפִּיּוֹר, שְׁתַּכְּף־וּמְדֵ כְּשֶׁהִכְהֵן נְכַנְס, הַצָּרָף לְשִׁטְף יָדָיו וְרַגְלָיו בּוֹ, וּמַדּוּעַ? כִּי אִם רוֹצִים לְהַכְּנִס אֶל הַקְּדֻשָּׁה, אָסוּר שְׁיִהְיוּ אֵילוּ חֲשִׁבוֹנוֹת פְּרָטִיִּים, אָסוּר שְׁיִהְיֶה אֵינְטֵרְס אִישִׁי, אֶלֶּא תְּרַחֵץ יָדָיו וְרַגְלָיו, מַה שְׁאִתָּה צָרִיף לַעֲשׂוֹת בְּקַדְשָׁה תַּעֲשֶׂה. וְהִנֵּה מַגִּיעִים אֶל מִזְבַּח הַחִיצוֹן, שְׁמַקְרִיבִים עָלָיו אֶת הַקְּרָבָנוֹת, וְנִכְנָסִים יוֹתֵר פְּנִימָה, וּמַגִּיעִים אֶל מִזְבַּח הַזָּהָב, שָׁם מְקַטְרִים אֶת

הקטרת, וכן נמצאים שם השלחן והמנורה, ונכנסים עוד יותר בפנים ומגיעים אל הפרכת, ומה תחת הפרכת? הארון שבו הלוחות, ועליהם שני הכרובים, ומבין שני הכרובים יוצא הקול לדבר אל הקדוש-ברוך-הוא. אומרים חכמינו הקדושים (מדרש אגדה): כשחרב בית המקדש, על-ידי גויים טמאים, שנכנסו לתוכו ולקחו את הכל, ואף נכנסו לפני ולפנים, במקום שרק לכהן גדול מתר להכנס פעם בשנה, ומה הם ראו? את שני הכרובים. אומרים חכמינו הקדושים (ילקוט מלכים-א' קפח): בשעה שנכנסו גויים להיכל, ראו שני הכרובים פרוכים זה בזה, הוציאו לשוק ואמרו: ישראל הללו שברכתם ברכה וקללתם קללה, יעסקו בדברים פאלו? ! מיד הזילום, שנאמר (איכה א, ח): "כל מכבדיה הזילוה, פי ראו ערותה"; זהו חרבן בית-המקדש, שאין רוצים להאמין שיש מציאות כזו של שני כרובים המוכנים ומזמנים זה עם זה, ומבין שניהם יוצאת הנבואה.

הקדוש-ברוך-הוא לא עזב אותנו, והותיר לנו צדיקים בכל דור ודור, שהם מגלים את אמתת מציאותו יתברך. הנה היה רבי שמעון בר יוחאי, היה האר"י הקדוש, היה הבעל-שם-טוב הקדוש, וישנו רבנו ז"ל, שכל אחד ואחד מהם השאיר אחריו תלמידים צדיקים קדושים, שגלו ופרסמו את הקדוש-ברוך-הוא. באו

ונתבונן, למה אנו כל-כך רחוקים מכל זה, ואין לנו משג בזה; אומר רבנו ז"ל, שכל הקולות זה קול הקדוש-ברוך-הוא, וצריכים להטות האזן לקול. אבל כשאדם שומע נגון ממנגן רשע, מאד קשה לו לעבודת השם יתברך. איש קל וריק ופוחז מזמר, מי ששומע את קולו גם-כן נמשך לנאוף. כמובא בדברי חכמינו הקדושים על אלישע אחר, כיצד יצא לתרבות רעה, הלא היה מארבעה שנכנסו לפרד"ס — בן עזאי ובן זומא נכללו באין סוף ברוך הוא, זה הציץ ונפגע, זה הציץ ומת, רבי עקיבא נכנס בשלום ויצא בשלום, ומה ארע לאחר? אומרים חכמינו הקדושים (חגיגה טו:): זמר יוני שמע, אהב לשמע נגונים, פיטנים, זמרים קלים וריקים ופוחזים, מנוכרים יונים, והיו נופלים מחיקו ספרי מינות. אומר רבנו ז"ל, אם שומעים זמר מזמרים נואפים, זה מנתק את האדם ממנו יתברך, שאז אין שומעים את קול הקדוש-ברוך-הוא. אלו הם אשר גורמים שיהיה נאוף בעולם. ולכן אנו רואים בכל בתי המרוזח שמבלים שם, ישנם זמרים המלבים אש היצר הרע ומרבים נאוף. ומי ששומע נגון מזמר נואף — נמשך אחריו. ולהפך, אם באים אל הצדיק וגם הוא שר, אבל השיר שלו הוא שיר אמונה, כמובא (לקוטי מוהר"ן, חלק א', סימן סד), שהצדיק נכנס בתוך האפיקורסות ושובר אותה, על-ידי שיר האמונה שלו, קול הנגינה של הצדיק מושך את האדם אל

הקדוש-ברוך-הוא לראות מאורי אור. ולכן כִּשְׁשׁוּמְעִים נְגִינָה מְמַנְגֵן רָשָׁע, קָשָׁה לוֹ לְעִבּוּדַת הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ; כִּי מְאוּרֵי אֵשׁ בּוֹעֵר בּוֹ, וּמְחַמְמוֹ לְעִבְרוֹת. וְלָכֵן אָנוּ רוֹאִים שְׁמֵי מְלֶהָב בְּנֵי-אָדָם לְעֵשׂוֹת עֲבֻרוֹת? אֵלּוּ הַזְּמָרִים בְּנִגּוּנֵיהֶם, וּמְבִיאִים אֶת כָּלֶם לַיָּדֵי רִקּוּד, וְכֵן בּוֹעֶרֶת אֵשׁ בְּתוֹךְ עֲצָמוֹתָם, כְּמוֹ שְׂכֵתוֹב בְּעֵת הַחֲרָבָן (אֵיכָה א, יג): "מִמָּרוֹם שָׁלַח אֵשׁ בְּעֲצָמוֹתַי", כִּשְׁשׁוּמְעִים זְמָרִים נוֹאֲפִים, נִכְנָס נְאוּף בְּאָדָם, שְׁרוּאָה רַק אָרִיף אֲנַפִּין דְקַלְפָּה, לֹא-כֵן כְּשִׁזְזוּכָה לְשִׁמְעַ אֶת קוֹל הַצְּדִיק, אֲשֶׁר שָׂר אָמוּנָה, וּמְגַלָּה אֶת הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, שֶׁהִנֵּה יֵשׁ אֱלֹקִים חַיִּים וּמְלַךְ עוֹלָם, וְהַכֹּל זֶה אֱלֹקוֹת וְאֱלֹקוֹת זֶה הַכֹּל, אֲזִי מִתְחִיל לְהִתְבּוֹנֵן בְּאָרִיף אֲנַפִּין דְקַדְשָׁה.

אוֹמֵר רַבְּנוּ ז"ל, שְׂאֵלוֹ שְׁנֵי הַכְּרוּבִים נִקְרָאִים שְׁתֵּי צְפָרִים; אֶצֶל כָּל יְהוּדֵי יִשְׁנָם שְׁנֵי כְּרוּבִים, אֶפְלוֹ עֲתָה בְּעֵת שְׂאָנוּ בַּגְּלוּת, וּמָה הֵם? בִּינָה וּמְלָכוּת, בִּינָה זֶה הַמַּח, שְׂצָרִיף תָּמִיד לְהִתְבּוֹנֵן רַק בְּאֵין סוּף בְּרוּךְ הוּא, לְדַעַת שְׂאֵין בְּלַעֲדֵי הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא כָּלֶל, מְלָכוּת זֶה הַדְּבוּר, כִּשְׂאָדָם מְקַדֵּשׁ אֶת דְּבוּרוֹ, וּמְדַבֵּר רַק מֵהַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, וּמְגַלָּה לְכָלֶם אֶת הַבוּרָא יִתְבָּרֵךְ שְׁמוֹ, וְחוֹשֵׁב רַק מִמֶּנּוּ יִתְבָּרֵךְ, אֶצֶלוֹ מִתְיַחֲדִים שְׁנֵי הַצְּפָרִים, שְׁנֵי הַכְּרוּבִים, הַמַּח וְהַפָּה שְׁוִים, הוּא חוֹשֵׁב מֵה שְׂמֵדְבֵר, וּמְדַבֵּר מֵה שְׂחוֹשֵׁב, וְאֲזִי יוֹצֵאת מִמֶּנּוּ נְבוּאָה, וּמְגַלָּה

רוח הנבואה

קנט

לְכֻלָּם — תִּדְעוּ לָכֶם, שֶׁהַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא נִמְצָא, וְאִין מְלַבְּדוּ נִמְצָא. אוֹמֵר רַבֵּנוּ ז"ל (לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן, חֵלֶק ב', סִימָן ח'): מֵהוּ נִבְיָא? שְׁמַגְלָה חֲדוּשׁ הָעוֹלָם — תִּדְעוּ לָכֶם, שֶׁהַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא מְחַדֵּשׁ אֶת כָּל הַבְּרִיאָה כְּלָה בְּכָל יוֹם, בְּכָל עֵת וּבְכָל שָׁעָה. וְכֵן כָּתוּב בְּתַקוּנֵי זֹהַר (דף סה.): לְבוֹשֵׁין דְּלְבִישׁ בְּצַפְרָא לָא לְבִישׁ בְּרַמְשָׂא; שְׂאֵלוּ הַשְּׁלֵשׁ תְּפִלוֹת שְׂאֵנוּ מִתְּפִלָּים בְּכָל יוֹם: שְׁחֲרִית, מִנְחָה, עֶרְבִית; אוֹמֵר עַל זֶה הָאָר"י ז"ל, שְׂעַל-יְדֵי כָּל תְּפִלָּה נִמְשָׁכִים עַל הָאָדָם מִחֵין חֲדָשִׁים, וְאִם אָדָם מִתְּבוּנָן מֵה קוֹרָה בְּעוֹלָם, וּמְדַבֵּר רַק דְּבוּרֵי אֱמוּנָה, מִתְּחַבְּרוֹת אֶצְלוּ שְׁתֵּי הַצְּפָרִים, שְׁנֵי הַכְּרוּבִים, וְשׁוֹמֵעַ קוֹל נְבוּאָה, שׁוֹמֵעַ אִיךְ כָּל הַבְּרִיאָה כְּלָה שָׂרָה שִׁירוֹת וְתִשְׁבָּחוֹת, אֲזִי הוּא בְּבַחֲיַנַּת בֵּית-הַמִּקְדָּשׁ, כְּמוֹכָא (לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן, חֵלֶק א', סִימָן יג), שְׂאֶצְל כָּל יְהוּדֵי יִשׁ בֵּית-הַמִּקְדָּשׁ; וְכֵךְ אוֹמְרִים חֲכָמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים (בְּרִכּוֹת לג.): כָּל מִי שְׁיִישׁ בּוֹ דְּעָה, כְּאֵלוּ לֹא נִחְרַב בֵּית-הַמִּקְדָּשׁ בְּיָמָיו. וְאִיזוֹ דְּעַת? "אַתָּה הָרֵאתָ לְדַעַת, כִּי הוּי"ה אֱלֹקִים, אִין עוֹד מְלַבְּדוּ" (דְּבָרִים ד, לה), אָבֵל אִם אִין לְאָדָם דְּעַת, אֶצְלוּ קָיָם חֲרַבְּן בֵּית-הַמִּקְדָּשׁ, חֲרַבְּן בֵּית-הַמִּחִין. וְלָכֵן אָנוּ קָמִים בְּכָל לַיְלָה בְּחִצּוֹת, בְּשָׁעָה שְׁתֵּים עֶשְׂרֵה בַּלַּיְלָה, וּסְגָלָה לְעֶרְךָ תִּקּוּן חִצּוֹת וְלִבְכוֹת לְהַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא עַל גְּלוֹת וְצַעַר הַשְּׂכִינָה, צַעַר הַצְּדִיקִים, שְׁשׁוֹפְכִים אֶת דָּמָם אֲנָשִׁים נוֹאֲפִים כְּכִלְבִּים, טְמֵאִים מְטֵמָאִים, אֲשֶׁר עוֹבְרִים עַל כָּל הַתּוֹרָה כְּלָה,

גְּרוּעִים מְכַלְבִּים, וְנוֹבְחִים עַל הַצְּדִיקִים, וְהַצָּרָה הַגְּדוּלָּה בְּיוֹתֵר, שְׁבִנֵי-אָדָם מְקַבְּלִים דְּבַרְיָהֶם. אוֹמֵר רַבְּנוּ ז"ל: עַל-יְדֵי לְשׁוֹן הָרַע שָׂאָדָם מְדַבֵּר אוֹ שׁוֹמֵעַ, עַל-יְדֵי-זֶה מְפָרִיד בֵּין הַצְּפָרִים, בֵּין בִּינָה לְמַלְכוּת, וּבֵין מַלְכוּת לְבִינָה, וּמְמִילָא אֵין לוֹ שְׁכַל וְדַעַת, וְזוֹ הַגְּלוּת הַכִּי גְדוּלָּה, שֶׁמְפָרִיד עֲצָמוֹ מִמֶּנּוּ יִתְבָּרַךְ לְגַמְרֵי, וּמְכַנִּים בְּמַחוֹ תוֹעֲבוֹת רָעוֹת, הִרְהוּרֵי נְאוּף, וְכֵן מְדַבֵּר כָּל הָעוֹלָה עַל רוּחוֹ.

הַרַמ"ק רַבֵּי מֹשֶׁה קוֹרְדוֹבֵרוֹ ז"ל, מְבִיא בְּסִפְרוֹ אֵילִימָה: כְּשֵׁי שׁ צְדִיק שֶׁדְּבוּק בְּהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, הוּא מְשַׁרְה אֶת הַשְּׂכִינָה בְּעוֹלָם, בְּדִיוּק כְּמוֹ שֶׁהִיא בְּבֵית-הַמִּקְדָּשׁ, אֲבָל הַסֵּמ"ךְ-מ"ם עוֹשֶׂה כָּל מִינֵי פְּעֻלוֹת שְׁבַע עוֹלָם, שֶׁיִּבְזוּ וַיִּחָרְפוּ אֶת הַצְּדִיק הַזֶּה, וַיִּדְבְּרוּ עָלָיו כָּל מִינֵי דְבוּרֵי הֶבֶל, עֲלִילוֹת שְׂוֹא וְכַזָּב, עֲלִילוֹת דָּם וְרָשָׁע. וְעַל-יְדֵי הַלְּשׁוֹן-הָרַע מְפָרִידִים בֵּין שְׁתֵּי הַצְּפָרִים. וְלִכֵּן מְצִינּוּ, כְּשֶׁמְצוֹרֵעַ רָצָה לְטַהֵר אֶת עֲצָמוֹ, הַצָּרַף לְהִבִּיא שְׁתֵּי צְפָרִים, כְּמוֹ שְׁכַתוֹב (וַיִּקְרָא יד, ד): "וְצִוָּה הַכֹּהֵן, וְלָקַח לְמַטְהַר שְׁתֵּי צְפָרִים חַיּוֹת טְהוֹרוֹת". אוֹמֵר רַבְּנוּ ז"ל: לָמָּה הַצָּרָכוֹ לְקַחַת אֶת שְׁתֵּי הַצְּפָרִים? כְּנֶגֶד בִּינָה וּמַלְכוּת, שֶׁמִּשָּׁם יוֹצֵאת הַנְּבוּאָה. אֲבָל זֶה לְעֻמַּת זֶה גַּם בְּקַלְפָּה יִשְׁנֶן שְׁתֵּי צְפָרִים, אֲשֶׁר עוֹבְדִים עַל בְּנֵי-אָדָם, בְּדִיוּק כְּפִי שְׁנַעֲשֶׂה בְּקַדְשָׁה, אֶת זֶה לְעֻמַּת זֶה עֲשֶׂה אֱלֻקִּים, שְׁגַם

בטמאה יש דבר זה, ואין יכולים להבדיל בין הצדיק האמת הדבוק בהקדוש-ברוך-הוא, ומגלה עצם עצמיות אלקות, לבין השקרנים, הרמאים והצבועים, עם כל זאת נתן לנו הקדוש-ברוך-הוא תקון, שנוכל לשמע מכל אדם, ואיש לא יפריענו לנתקנו ממנו יתברך, וזאת — על-ידי שלומדים תורה בליקה, ובפרט תורה שבועל-פה, שעל אף כל המשברים והגלים אדם ממשיך ללמד תורה, זו המעלה של אדם הקובע לעצמו קביעות חזקה ללמד בכל יום משניות ששה סדרים, כנגד השש טבעות שישנן בקנה של האדם, ומשם יוצא הקול, כנגד ששה סדרי משנה, שמשם יוצא כל הש"ס. ולכן אומרים חכמינו הקדושים (סנהדרין כד.): "במחשכים הושיבני" — זה תלמוד בבלי, על-ידי שאדם לומד ש"ס, משניות וגמרא, שזה כלל תורה שבועל-פה עד השלחן ערוך, אין יכולים להטעותו.

ולכן הזהירנו רבנו ז"ל ללמד הרבה שלחן ערוך, כי יסוד של יהודי זה שלחן ערוך. והשלחן ערוך מקשר את כלל נשמות ישראל, כי בו מצויים השלחן והמפה, השלחן חבר רבי יוסף קארו שהיה ספרדי, ואת המפה חבר הרמ"א, רבי משה איסרליש, שהיה אשכנזי, וצריכים לשניהם, התורה "דרכיה דרכי נעם וכל נתיבותיה שלום", אצל התורה אין משג של איפה

ואיפה, השלחן ערוף שיך לאשכנזים ולספרדים גם יחד, כָּלָנוּ יְהוּדִים, וְכָלָנוּ קִבְּלָנוּ אֶת הַתּוֹרָה, וְאִין אֶצְלָנוּ גִזְעָנוֹת אֲרוּרָה, אִין כָּל הַדְּמִיוֹנוֹת וְהַשְּׁטִיּוֹת וְהַלִּיצָנוֹת, שְׂאָחַד מִתְּלוּצֵץ מֵהַשָּׁנִי. וְלִכֵּן כְּשֶׁאָדָם לוֹמֵד הַרְבֵּה שְׁלַחַן עָרוּף, אוֹמֵר רַבְּנוּ ז"ל, שְׂעַל-יְדֵי-זֶה מְבַרֵר אֶת הַטּוֹב מֵהָרַע, שְׁהָרַע נוֹפֵל וְנִשְׁאָר רַק טוֹב. וְאוֹמֵר רַבְּנוּ ז"ל (לקוטי-מוהר"ן, חלק א', סימן סב): כְּשֶׁאָדָם לוֹמֵד שְׁלַחַן עָרוּף, עַל-יְדֵי-זֶה נִתְּפֶשֶׁט לְבוֹ מִכָּל מִינֵי עַקְמוּמִיּוֹת, וְזוֹכֶה לְרֵאוֹת אֲשֶׁר מְלֹא כָּל הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ, וּמְדַבֵּר אֶל הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, וְאֵז בְּשַׁעַה שְׂאוּכַל — אוּכַל אֱלֻקוֹת, כִּי בַעֲת הָאֲכִילָה הוּא שׂוֹאֵל אֶת עַצְמוֹ: מָה אֲנִי אוּכַל? לָחֵם — זֶה אֱלֻקוֹת, שׂוֹתֶה מִים — זֶה אֱלֻקוֹת וְכוּ', וְכֵן בְּכָל פֶּרֶט וּפֶרֶט רוֹאֶה אֱלֻקוֹת, וְכָל מֵאֲכָל שְׂאוּכַל, שֵׁם הַמֵּאֲכָל זֶה צָרוּף שֶׁל שֵׁם הַיְי"ה בְּרוּךְ הוּא וּבְרוּךְ שְׁמוֹ. נִמְצָא, כְּשֶׁאָדָם אוּכַל — אוּכַל אֱלֻקוֹת, אוּכַל אוֹתִיּוֹת, כַּמּוּבָא (בְּלֻקוֹטֵי-מוֹהַר"ן, חֵלֶק א', סִימָן יט), שְׂבְּכָל פֶּרֶט מֵהַבְּרִיאָה יֵשׁ אוֹתִיּוֹת, וְאִם אָדָם דְּבוּק בְּהַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, הוּא מְלַקֵּט אֶת הָאוֹתִיּוֹת וְאוּכַל שְׂמוֹת וַיְחוּדִים. וְאִיךְ זוֹכִים לָזֶה? עַל-יְדֵי שְׁלוֹמְדִים הַרְבֵּה תוֹרָה שְׂבַע־לֶפֶה, אֵז אִין יְכוּלִים לְהַפִּיל אוֹתוֹ. וְלִכֵּן רוֹאִים, שְׂשֵׁם הַסְּמ"ךְ-מ"ם זֶה רָאשֵׁי תְּבוּת: סִיּוֹם מְסַכְתָּא אִין לַעֲשׂוֹת, כִּי הוּא חוֹשֵׁשׁ מְאֹד שְׂאָדָם יִסִּים מְסַכְתָּא, כִּי בְּזֶה שׂוֹרֵף אוֹתוֹ, וּבְפֶרֶט כְּשֶׁאָדָם לוֹמֵד תּוֹרָה בְּלִילָה, הֵינּוּ כְּשֶׁחֲשֵׁךְ לוֹ, הוּא מְלֹא עֲנִיּוֹת

רוח הנבואה

קסג

וחובות, חסרה לו בריאות, הוא שבור ורצוץ, שזה:
"במחשבים הושיבני", ואף-על-פי-כן אני נוטל את
המשניות, אני לוקח גמרא ולומד, בזה אני חותך
פת"ס"מ שזה מסכת"ת. ואומר רבנו ז"ל (לקוטי מוהר"ן, חלק
א', סימן ריד), שתלמוד זה גימטריה שם הקלפה לילי"ת,
המחטאת את האדם בפגם הברית. וכשאדם לומד גמרא,
הוא מבטל את הצפרים שבקלפה, ומתגברים שתי
הצפרים שבקדשה, ומתקשר המח אל הדבור והדבור אל
המח, ואז שומע קול נגונים מכל הבריאה כלה, ושומע
אלקות ורואה אלקות, וצוחק מכל העולם כלו, שזה
חוכא — כ"ו, שם הוי"ה, חא — העשר ספירות, א"ח
— ט', והד' דלית לה מגרמה כלום זה האחד, שאנו
מזכירים בכל יום. כשיהודי מבטל עצמו לגמרי לגמרי,
ויודע שאני לא נמצא פה, אני זה דמיון אחד גדול, כי
אין בלעדיו יתברך כלל, אני זה כלום, אני זה אי"ן, אין
משג כזה אני. אומר רבנו ז"ל (לקוטי מוהר"ן, חלק א', סימן כב):
מי זה אני? הנשמה שלך, שהיא חלק אלוק ממעל;
נמצא, שאינך נמצא, דלית לה מגרמה כלום, אם אני
כלום, איני נמצא בזה העולם, אז אני רואה ח"א, שזה
הט' נקדות: חיריק, פתח, שוא, סגל וכו', ואז אני רואה
לפני עיני שם כ"ו, וזה החוכא ששמע הבן מלך, וראה
את כל הבריאה בצורה אחרת.

מִלְבִּישׁ רַבְנוּ ז"ל הַשָּׂגָה זוֹ בְּדַבְרֵי רַבָּה בַּר בַּר חֲנָה,
שָׁאֵמַר לְפָנָי רַבְנוּ ז"ל: לָמָּה אֵינְכֶם מִתְבוֹנְנִים בְּמֵאמְרֵי
שְׁלִי, וְאַגְלָה לָכֶם סוּדוֹת. וְהַשִּׁיב רַבְנוּ ז"ל: אֲזִי אֶתְבוּנָן;
וְכַךְ אָמַר רַבָּה בַּר בַּר חֲנָה: לְדִידֵי חֲזִי לִי הֵהִיא אֶקְרוּקְתָא
דְּהוּי כְּאַקְרָא דְּהַגְרוּנְיָא, וְאַקְרָא דְּהַגְרוּנְיָא כְּמָה הוּי שְׁתִּין
בְּתִי, אַתָּא תַּנְיָנָא בְּלַעָה אַתָּא פּוּשְׁקִנְצָא וּבְלַעָה לְתַנְיָנָא,
וְסָלִיק יְתִיב בְּאֵילָנָא. תָּא חֲזִי כְּמָה נְפִישׁ חִילִיָּה דְּאֵילָנָא;
רְאִיתִי צְפַרְדֵּעַ שְׁהִיתָה גְדוּלָּה כְּעִיר הַגְרוּנְיָא — שְׁתִּין
בְּתִי, בָּא נַחֲשׁ וּבְלַע אֶת כָּל הַשְׁתִּין בְּתִי, בָּא עוֹרֵב וּבְלַע
אֶת הַנְּחֹשׁ, וְעָלָה עַל אֵילָן וְהִסְתַּכַּל מִשָּׁם. בָּאוּ וְנִרְאָה
גְּדַל הָאֵילָן הַזֶּה, שְׁיִכּוּל לְהַחֲזִיק עָלָיו עוֹרֵב כְּזֶה שְׁבַלַע
נַחֲשׁ, שְׁהַנְּחֹשׁ כָּל-כֶּף גְּדוּל, שְׁבַלַע עִיר שְׁלֵמָה שֶׁל שְׁשִׁים
בְּתִים, וְלֹא יִקְרָה שׁוּם דְּבַר. מַהִי הַמְּשֻׁמְעוֹת בְּזֶה? אֵלָא
אוֹמַר רַבְנוּ ז"ל: אֵצֶל כָּל אֶחָד יִשְׁנוּ נַחֲשׁ, שְׁרוּצָה
לְהַחֲדִיר בְּאָדָם כְּפִירוֹת וְאַפִּיקוֹרְסוֹת, כְּדִגְמַת הַנְּחֹשׁ
הַקְּדָמוֹנִי, שְׁבָא אֶל חֲנָה, וְהִסִּיתָה לְעֵבֹר עַל צוּוֵי ה',
וְכִיצַד? שָׁאֵמַר לָהּ: לָמָּה אֵינְךָ אוֹכֶלֶת מֵעֵץ הַדַּעַת טוֹב
וְרַע? עֲנִתָה וְאָמְרָה לוֹ: הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא אָמַר, שְׁאָסוּר
לְאָכַל וְאָסוּר לְנַגֵּעַ. עָנָה לָהּ הַנְּחֹשׁ (בְּרֵאשִׁית ג, ה): "כִּי יוֹדַע
כִּי בְיוֹם אֲכַלְכֶם מִמֶּנּוּ, וְנִפְקַחוּ עֵינֵיכֶם, וְהִייתֶם כְּאֱלֹקִים
יוֹדְעֵי טוֹב וְרַע", כְּבִיכּוּל גַּם הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא אֲכַל
מִהַעֵץ הַזֶּה וְנַעֲשֶׂה הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא. הַנְּחֹשׁ הַזֶּה הִזָּה
כּוֹפֵר, כְּפֹר בְּבוֹרָא יִתְבָּרַךְ שְׁמוֹ, וְדַחַף אֶת הָאִשָּׁה, וְאָמַר

רוח הנבואה

קסה

לה: הנה לא ארע לך מאומה, כן גם לאכל את יכולה, ואכלה. ברגע שמוסיפים על צווי הבורא, בזה כבר גורעים, ולכן כתוב בתורה הקדושה (דברים ד, ב): "לא תוסיפו ולא תגרעו", אלא לילך כפי שהורו לנו. הקדוש-ברוך-הוא צוה לילך עם ארבע ציציות, אסור לילך עם חמש, הקדוש-ברוך-הוא צוה לקנות ארבעה מינים, צריכים לציית ולא להוסיף. וכן בכל פרט ופרט. כיצד בא הנחש לאדם? הוא עושה את ענין חזרה בתשובה כל-כף קשה, ואומר לו, שפדי להיות יהודי שומר תורה ומצוות, צריך להתאמץ ולעמל וכו' וכו'; ובאמת צריך רק להיות בשמחה, ולא להב את הקדוש-ברוך-הוא, ולקיים מצוותיו, לקבץ מזוזה על פתח ביתנו, להניח תפלין, לשמר שבת, לאכל כשר. שום אמה ולשון אין לה יום מנוחה שיש לישראל, אשר זו המתנה שנתן לנו הקדוש-ברוך-הוא, כמאמרם ז"ל (שבת י): אמר לו הקדוש-ברוך-הוא למשה, מתנה טובה יש לי בבית גנזי ושבת שמה, ואני חפץ לתנה לישראל — לך והודיעם; גוי ששבת חייב מיתה, הגויים היכן שהולכים מקללים את הזולת ומנבלים פיהם, ואין להם גדרים וסגים, ומתנהגים כחיות השדה. והנה לעם ישראל ישנה שבת, ובה אסור לעשות מלאכה, אלא רק לאכל, לשנות, לילך לבית-הכנסת, להתפלל וללמד, זו המנוחה היפה והטובה ביותר. לנו יש שבת מנוחה, אנו חפשים מהבלי

העולם הזה, ומתבוננים בתוך התורה הקדושה. הנחש הפפרגי בא ופתה לאשה, והיא פתתה את האיש, וכך גרשו מגן עדן. כי למעשה, מה שגלינו עד כה זהו גן-עדן, שאדם יראה את הקדוש-ברוך-הוא וינגיש את הקדוש-ברוך-הוא, אבל לאחר חטא הנחש גרשו את כלם מגן-עדן, כלומר: לכו פלכם לעבד, לעמל ולהתיגע, ולאשה יש צער העבור וצער גדול בנים, ולבעל — בעצבון תאכלנה כל ימי חייה, וקוץ ודרדר תצמיח לה. אין לו זמן להתבונן וכו', ורק מבלי זמנו, ומפספט כל העולה על רוחו.

והנה בא עורב נקבה, ובולע את הנחש, ויושב על אילן. הבה ונראה גדלתו של האילן. העורב הוא אכזר, שחר, "במחשכים הושיבני", והנה אדם, אף שחשף ומר לו, ועוברים עליו יסורים מבני-אדם אכזריים, שמתאכזרים אליו כעורב הזה בלי שום טפת רחמנות, אף-על-פי-כן אינו מתבלבל משום בריה שבעולם ונוטל גמרא ומשניות, וגורס פרק אחר פרק, חוזר דף אחר דף עד שעושה סיום, ובזה מכניע את הנחש, וזוכה שמאיר עליו האור אין סוף ברוך הוא, וזה יקרה כשיבוא משיח. ולכן משיח עולה בדיוק כמספר נח"ש, כי משיח הוא יכניע את הנחש, משיח יגלה את אמתת מציאותו ותברר, ועל ידו יהיה בנין בית-המקדש. ועל זה אנו

מבקשים ומתחננים לפניו יתברך בליל תשעה באב:
 במקום שנאמר קינו"ת, יתהפכו האותיות ויהיה תיקו"ן,
 כמובא בדברי רבנו ז"ל (לקוטי מוהר"ן, חלק א', סימן רמז), ואז
 יכולים לתקן את כל מה שפגמנו.

למה חרב בית המקדש, ולמה אנו סובלים עד
 עכשו? אומרים חכמינו הקדושים (יומא ט: סט:): מפני
 לשון הרע, שנובע משנאת חנם, שאחד שונא את השני,
 ישנה גזענות בינינו, אחד מדבר על השני, ומי? רשעים
 ארורים, נואפים אינם מתבישים לדבר על הצדיק, עד
 כדי כך שעוד מתפארים, שהם יפרידו את תלמידי
 הצדיק ממנו. ולכן מה צריכה להיות עקר עבודתנו? זה
 לעמת זה לגלות ולפרסם את הצדיק הזה בכל העולם
 כלו, לגלות את החן והיפי של הצדיק, ונראה דבר מי
 יקום; כי כל אחד ואחד מאתנו, שזכה לדעת מרבנו ז"ל,
 עליו מנח החוב לגלות ולפרסם אותו לכלם, הגיע הזמן
 שעם ישראל יחזרו בתשובה, ועלינו נפל חובת היום.
 אומר רבנו ז"ל (לקוטי מוהר"ן, חלק א', סימן רמז), עכשו אנחנו
 תיקו"ן, אין יודעים מי ומה, הערב-רב התערבו בין
 נשמות ישראל, אנשים סובלים סבל גדול, אינם יודעים
 מה המחר יביא, מקצצים מפת לחמם של הילדים,
 אנשים חפים מפשע מכניסים לפלא, וידיים מגאלות בדם
 מוציאים לחוץ, ונעשה תיקו"ו — תשבי יתרץ קישיות

וּבְעֵינַיִם, כְּשִׁיבּוֹא אֵלֶיהוּ הַנְּבִיא, הוּא יִפְרֹשׂ אֶת מַה שְּׁלָנוּ
 סְתוּם וְנִעְלָם. וְלִכֵּן עֲכָשׁוּ אָנוּ אוֹמְרִים קִינּוֹת, כִּי נִחְסָר
 הַנִּי שֶׁל תִּיקוּ, עָלֵינוּ לְהַפְּךְ אֶת הַקִּינּוֹת לְתִיקוּ"ן, וְאִז
 תִּהְיֶה הַגְּאֻלָּה. וְלִכֵּן אִם אָנוּ רוֹצִים לְהַגְּאֵל, אִם אָנוּ
 חִפְצִים לְגָרֵם לְגְאֹלֵת יִשְׂרָאֵל, עָלֵינוּ לְהַחְדִּיר אֶהְבָּה בֵּין
 נַשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל, וְלִשְׂרֹף אֶת הַגְּזַעְנוֹת, לְכַלּוֹת אֶת הַשְּׂנֵאָה.
 אִם רוֹאִים שְׂאֵחָד עֲמַל וַיִּגַע רַק עַל נִקְדָּה אַחַת: 'הַפְּרִד
 וּמְשַׁל', צְרִיכִים לִידַע שְׁזֶה הַנְּחָשׁ הַקְּדָמוֹנִי, שֶׁהַפְּרִיד בֵּין
 אָדָם לְחַוָּה. וְזוֹ הַגְּלוּת שְׁלָנוּ. וְלִכֵּן אוֹמֵר הַנְּבִיא (מְלֹאכֵי ג,
 כג): "הִנֵּה אֲנֹכִי שׁוֹלַח לָכֶם אֶת אֵלֶיהוּ הַנְּבִיא לְפָנַי בּוֹא
 יוֹם ה' הַגְּדוֹל וְהַנּוֹרָא, וְהַשִּׁיב לֵב אָבוֹת עַל בָּנִים וְלֵב
 בָּנִים עַל אָבוֹתָם". וְזֶה מַה שְּׂנֵתְקִים עֲכָשׁוּ, כָּל הַנֶּעַר
 חוֹזְרִים בְּתִשׁוּבָה, וְהֵם מְחֻזְרִים אֶת הַהוֹרִים בְּתִשׁוּבָה.
 יַעֲזֹר הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא שְׂנֹזֶכֶה כְּלָנוּ בְּיַחַד לְחֻזֵּר
 בְּתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה, לְהַחְדִּיר בָּנוּ אֶמֶת מְצִיאֹתוֹ יִתְבָּרַךְ,
 לְהִתְקַרֵּב אֶל הַצַּדִּיק הָאֵמֶת, שֶׁהוּא הַחֵן וְהַיִּפִּי וְהַפֶּאֶר שֶׁל
 כָּל הַדּוֹר כְּלוּ, וּמִמִּילָא יִתְבַטֵּל הַמְּאוּרֵי אֵשׁ, וְיִתְגַּלֶּה
 הַמְּאוּרֵי אוֹר, שְׂנֹזֶכֶה לְרֹאוֹת בְּגִלּוּי שְׂכִינָה וּבְכַנְיָן בֵּית-
 הַמִּקְדָּשׁ, אָמֵן וְאָמֵן!

תָּם וְנִשְׁלָם, שְׁבַח לְאֵל בּוֹרֵא עוֹלָם!